

Synopsis: De Plasticverzamelaar***Tussenversie***

In het stadje Jodhpur in Rajasthan woont een verzamelaar van afvalplastic samen met zijn zoon en gezin. Behalve een kleine woning en wat kippen bezit de man in materieel opzicht slechts de kameel met een oude kar die hij van zijn vader heeft geërfd.

Op een goede dag loopt de kameel weg en heeft de man geen dier meer om met zijn kar door de straten van Jodhpur te trekken op zoek naar afvalplastic. Zijn burens - bij wie hij hoog aangeschreven staat om zijn vlijt en eerlijkheid - komen hem troosten vanwege de ramp die hem getroffen heeft. Hij dankt hen voor hun komst, maar vraagt vervolgens: "Hoezo is dit een ramp, zoiets kun je toch niet weten?"

Iemand mompelt zachtjes tegen een vriend: "Hij wil de realiteit niet onder ogen zien, maar goed, laat hem maar denken wat hij wil, als hij er maar niet verdrietig van wordt." De burens doen net of ze het eens zijn met wat hun buurman heeft gezegd, en vertrekken.

Een week later keert de kameel terug naar zijn stal, maar niet alleen; hij wordt vergezeld door een mooie vrouwtjeskameel. De burens en andere wijkgenoten zijn blij. Nu pas begrijpen ze waarom de goede man zo gereageerd heeft, en ze tijgen opnieuw naar het huis van de plasticverzamelaar om hem te feliciteren met deze zegenrijke afloop. "Eerst had je maar één kameel en nu heb je er twee. Proficiat!", zeggen ze.

"Leuk dat jullie gekomen zijn en fijn dat jullie zo solidair zijn.", antwoordt de plasticverzamelaar. "Maar hoezo is dit een zegenrijke afloop, zoiets kun je toch niet weten?"

Zijn vrienden en kennissen zijn verbijsterd en menen dat de man gek aan het worden is. Onderweg naar huis zeggen ze tegen elkaar:

"Het is toch een geschenk gods. Dat hij dat niet inziet!"

Er gaat een maand voorbij en de zoon besluit de vrouwtjeskameel te gaan africhten. Op een gegeven ogenblik begint het dier te bokken. De jongen tuimelt eraf, maakt een slechte landing en breekt zijn been.

Zij die dit vernemen, gaan weer bij de plasticverzamelaar langs, met cadeautjes voor de gewonde knaap. De burgemeester van Jodhpur condoleert de vader en zegt dat ze met hem te doen hebben vanwege het onheil dat hem getroffen heeft. De vader

bedankt hen voor hun bezoek en medeleven, maar merkt terloops op: "Hoezo onheil, zoiets kun je toch niet weten?"

De mensen begrijpen er niets van; ze zijn het er stuk voor stuk over eens dat het een ramp is als je kind een ongeluk krijgt.

Onder elkaar zeggen ze later: "Hij is echt gek geworden: hij heeft maar één kind en dat is nu misschien voor altijd mank, en nog waagt hij te betwijfelen of dit een ramp is."

Enige tijd later breekt er oorlog uit in een naburige streek. En de regering zendt manschappen uit om jongens te werven voor het leger. Alle jongens uit de stad moeten het leger in, uitgezonderd de zoon van de plasticverzamelaar, die immers een gebroken been heeft. Geen van de jongens komt levend terug.

De zoon van de plasticverzamelaar herstelt en de vrouwtjeskameel werpt een veulen dat verkocht wordt en een aardige cent oplevert.

De plasticverzamelaar gaat bij zijn kennissen langs om hen te troosten en te helpen - ze hebben zich immers ook altijd solidair getoond met hem. Wanneer een van zijn kennissen zich beklaagt, zegt de plasticverzamelaar: "Hoezo is het een ramp, zoiets kun je toch nog niet weten?"

En zo beginnen zijn vrienden en kennissen in de stad langzaam maar zeker te begrijpen dat het leven niet altijd is wat het op het eerste gezicht lijkt.